

DIUMENGE II DE PASQUA (A)

Homilia del P. Ignasi M. Fossas, monjo de Montserrat

30 de març de 2008

Ac 2, 42-47; Ps 117, 1-4.13-15.22-24(R.: 1); 1Pe 1, 3-9; Jo 20, 19-31

L'octava de Pasqua es clou, germanes i germans, amb l'evangeli de la incredulitat i de la posterior confessió de fe de l'apòstol sant Tomàs.

Aquell primer diumenge de Pasqua l'apòstol Tomàs no hi era mentre el Senyor s'aparegué als deixebles, i tots recordem la contundència de les seves paraules en no voler acceptar res que ell mateix no hagués vist o tocat. Vuit dies més tard es repeteix la mateixa aparició del Senyor ressuscitat, aquesta vegada en presència de Tomàs. Ara l'apòstol es rendeix a l'evidència i confessa Jesús com a Déu i Senyor. Llavors Jesús proclama l'última benaurança de l'evangeli: *¿Perquè m'has vist has cregut? Feliços els qui creuran sense haver vist.*

Li hem d'estar agraïts a sant Tomàs per partida doble. Primer perquè ens consola veure en ell, apòstol escollit i seguidor del Senyor des de la primera hora, la dificultat per creure, el desig de proves empíriques, la necessitat de poder veure i poder tocar per creure. Això ens el fa sentir molt proper i ens dóna l'esperança que aquesta part diríem "incrèdula" que tots tenim també pot ser evangelitzada i redimida.

En segon lloc li hem d'agrair a sant Tomàs que ens hagi obtingut aquesta darrera benaurança del Senyor i que sembla especialment adreçada a nosaltres: *Feliços els qui creuran sense haver vist.*

La segona lectura, treta de la primera carta de sant Pere, il·lumina les característiques de la fe en Jesucrist ressuscitat. És el fruit de la vida nova i de l'esperança viva que hem rebut del Pare pel baptisme. Creure en Crist ressuscitat vol dir estimar-lo: *Vosaltres, sense haver-lo vist, l'estimeu*, i la vida nova dels batejats, feta d'amor a Jesucrist i als altres, de fe i d'esperança en la vida eterna, tot i les proves que ha de suportar, porta a la joia indescriptible: *i des d'ara, perquè heu cregut en ell, sense haver-lo vist, esteu plens d'una alegria tan gran i gloriosa que no hi ha paraules per expressar-la.*

Això que la primera carta de sant Pere diu de cada creient, ho expliquen els Fets dels Apòstols de les primeres comunitats cristianes. L'esperit de fe, d'esperança i d'amor caracteritzava la seva vida. L'assistència a la pregària en comú, l'assiduitat a escoltar l'ensenyament dels apòstols, a reunir-se per partir el pa (és a dir per celebrar l'eucaristia), l'atenció a les necessitats de cadascú, així com el fet de posar en comú tots els béns. *Partien el pa... amb senzillesa i alegria, cantant les lloances de Déu.* Aquestes paraules ens commouen i ens encisen perquè ens porten la intensitat, la frescor i l'ardor dels primers cristians.

Tornem a l'evangeli. *Feliços els qui creuran sense haver vist.* Aquesta darrera benaurança ens fa pensar en la primera de l'evangeli segons sant Lluc, aquella que Elisabet adreça a la Mare de Déu en l'episodi de la Visitació: *Feliç tu que has cregut! Allò que el Senyor t'ha fet saber, es complirà* (Lc 1, 45).

Sí, germanes i germans, en Santa Maria trobem el model de cada cristià, de cada comunitat i el tipus de tota l'Església. Ella, seguint l'estela dels justos i dels petits d'Israel que havien cregut sense haver vist, va poder comprovar com es complien les promeses

del seu Senyor. També nosaltres estem cridats a fer el mateix camí, fins el dia que rebrem *aquella heretat* que tenim *reservada dalt del cel* i que ens ha estat promesa *gràcies a la resurrecció de Jesucrist d'entre els morts*.